

Arrest

nr. 183 949 van 17 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 24 september 2015 België is binnengekomen, diende op 24 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 september 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 27 september 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 24/09/2015
Overdracht CGVS: 22/02/2016*

U werd op 31 augustus 2016 gehoord door het Commissariaat-generaal in het gezelschap van een tolk die het Arabisch machtig is, van 9u20 tot 12u42. Uw advocaat, meester Floor Aldelhof loco meester Bruno Soenen, was tijdens het hele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart het Iraakse staatsburgerschap te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent geboren in Bagdad en woonde met uw familie in het dorp Al Mutharia in het Rasheed district (provincie Bagdad). Samen met een aantal van uw familieleden werkt u in de bouwsector, meer concreet doen jullie grondwerken.

U en uw familie zijn soennieten; daardoor ondervinden een aantal van uw familieleden (vooral ooms) doorheen de jaren problemen. In 2003 wordt uw oom A.Y. bedreigd omdat men hem ervan verdenkt met de Amerikanen te sympathiseren; in 2009 dient hij daartoe een aantal klachten in maar in 2010 wordt hij toch vermoord met een bomauto – in 2014 wordt de verantwoordelijke van deze aanslag ter dood veroordeeld. In juni 2006 wordt uw oom M.I.H. beschoten en raakt hij gewond. Een paar maanden later, in oktober 2006, wordt uw oom D.S.I. vermoord door sjiiitische milities. In november 2007 wordt uw oom N.H.T., een soennitische geestelijke, vermoord.

Zelf kende u destijds ook problemen, meer bepaald werd u in 2008 aan een controlepost gestopt – door wie die post precies bemand was, weet u niet echt – en met een drogreden twee dagen vastgehouden. U wordt daarbij fysiek aangepakt waardoor uw arm een blijvende vergroeiing vertoont. Na betaling van losgeld laten ze u gaan. U gaat aan de slag in uw familiebedrijf. Soms voeren jullie klusjes uit voor het leger in jullie regio.

In 2014 ondervindt u problemen. In die periode zijn er strijders van Islamitische Staat (IS) actief in uw regio: u ziet hoe ze in uw buurt dingen transporteren om aanslagen te plegen. In april en mei 2014 gaat u dit een paar keer melden aan het leger, onder andere bij ameed A.H.K. die u daar kent.

Op 15 juni 2014 gaat u naar het huis van een oom in Bagdad omdat jullie daar een werk te doen hebben. Na een paar dagen verblijf bij die oom hoort u van uw vader dat mannen van IS bij u thuis in Al Muthari langsgekomen zijn om naar u te vragen – ze waren immers te weten gekomen dat u over hen verteld had bij het leger en verwijten u ook dat u klusjes voor hen uitvoert. U beseft dat u niet meer terug kan naar huis en ook in Bagdad wil u niet blijven. Daarom besluit u naar het noorden van het land te vertrekken; u gaat met een taxi naar Suleymania (Iraaks Koerdistan) waar uw zus met haar man woont. U gaat van daaruit eerst een maand werken in Kirkuk, en vanaf dan werkt u in een restaurant in Suleymania zelf. Tijdens uw verblijf in Koerdistan verneemt u dat IS nog eens naar uw huis in Al Muthari is gekomen, in september 2014.

U blijft in totaal een jaar en een paar maanden in Suleymania, maar als dan blijkt dat u zich daar niet kan registreren en de Koerden racistisch zijn, beslist u het land te verlaten. Daarom keert u begin september 2015 vanuit Suleymania terug naar Bagdad om van daar uw land te verlaten. Op 9 september 2015 neemt u in Bagdad een vliegtuig naar Istanbul (Turkije). Van daar gaat u via Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u op 24 september 2015 een asielaanvraag indient.

Tijdens uw verblijf in België verneemt u dat IS nog een derde keer bij u thuis in Al Muthari is langsgekomen om naar u te vragen, in februari 2016.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele identiteitskaart, uw originele nationaliteitsbewijs, uw originele paspoort, een origineel administratief attest, een kopie van de rantsoenkaart van uw familie, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een kopie van uw vliegticket Bagdad-Istanbul, originele medische attesten in verband met uw arm en bijhorende röntgenfoto's, kopies van de identiteitskaarten van uw zus, en een aantal ooms en tantes, kopies van de ontheemdenkaarten van uw ooms, een kopie van een autoregistratiekaart van uw oom, een kopie van de woonst- en registratiekaart van uw schoonbroer, een kopie van de woonstkaart van de moeder van uw schoonbroer, een kopie van de imamkaart van een oom, een origineel werkattest van een oom, kopies van de overlijdensaktes van een aantal van uw ooms, een kopie van een dreigbrief gericht aan een oom, kopies van gerechtelijke documenten naar aanleiding van de bedreiging tegen en de moord op één van uw ooms en een aantal originele foto's van uw vader, de bomauto waarin een oom omkwam en het vernielde huis van een oom.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in 2015 uit uw land van herkomst Irak vertrok omdat u het jaar daarvoor een aantal bewegingen van IS gemeld had aan het Iraakse leger en IS daarom naar u op zoek was. Jaren daarvoor, in 2008, was u al eens kortstondig vastgehouden (en vrijgelaten) om een andere, voor u onbekende reden. U haalt ook de lotgevallen van een aantal familieleden aan, meer bepaald zijn een

aantal van uw ooms doorheen de jaren beschoten of vermoord. Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Wat betreft de incidenten in verband met leden van uw familie die evenwel rechtstreeks geen betrekking hebben op u (nl. de bedreigingen tegen en de moorden en aanslagen op uw ooms A.Y., Sheikh N.H.T., M.I.H. en D.S.I. in 2003, 2006 en 2010), kan het volgende opgemerkt worden. U staft deze feiten met verklaringen en documenten (overlijdensaktes, klachten bij gerechtelijke instanties, foto's, dreigbrief, gerechtelijke documenten, CGVS p. 7-9 + documenten 22-34), toch kan op basis van deze elementen niet a priori besloten worden tot het in uw hoofde bestaan van een persoonlijke, gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat uw vertrek uit Irak geen verband houdt met deze feiten (maar wel met meer recente gebeurtenissen uit 2014, zie verder). Als u gevraagd wordt waarom u destijds niet uit uw land vertrokken was wegens wat er met uw ooms gebeurd was, verklaart u dat uw familie u toen niet liet vertrekken omdat jullie dachten dat de belagers van uw ooms er op een dag toch niet meer zouden zijn. U voegt eraan toe dat de lotgevallen van uw ooms eigenlijk niet zo erg waren voor u, maar dat u het land verliet omdat u in 2014 bedreigd werd (voor een beoordeling hiervan, zie verder) (CGVS p. 15, 16). Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor de ongetwijfeld moeilijke situatie voor u en uw familie na de gebeurtenissen met uw ooms, blijkt op deze manier nergens uit uw verklaringen dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit vanwege de problemen van uw ooms of dat u hierdoor tegenwoordig zelf problemen zou kennen in uw land van herkomst.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u in 2008 ook zelf problemen kende, die weliswaar niets met de problemen van uw ooms te maken hadden. Aan een checkpoint vroeg men toen uw identiteitskaart en onder het voorwendsel dat het vals was, werd u meegenomen en vastgehouden. U weet niet wie de controlepost bemande of door wie u werd vastgehouden (ofwel het leger zelf, ofwel een politieke partij, ofwel 'een groepering'). Nadat uw familie losgeld betaalde, lieten ze u vrij. Tijdens uw detentie werd u zo aangepakt dat uw arm er een blijvende vergroeiing aan overhield – u staft dit met een aantal medische attesten en bijhorende röntgenfoto's (CGVS p. 10, p. 15-16 + document 35). Hoezeer ook hier begrip kan worden opgebracht voor het ongemak en de medisch-psychologische moeilijkheden die hiermee gepaard zijn gegaan, is het CGVS van oordeel dat op basis van deze feiten uit 2008 niet kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een actuele, gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde. Immers, u bleek na dit incident in uw woonplaats gebleven te zijn, bij uw familie, en niet naar het buitenland getrokken te zijn op zoek naar internationale bescherming. U bleef in uw eigen land en bouwde daar verder uw leven uit – zo ging u er naar school en werken (i.c. aangepast & licht werk in het bouwbedrijf van uw familie) (CGVS p. 2-3, p. 4, p. 15-16) – tot u uiteindelijk wel uw land verliet op zoek naar internationale bescherming omdat u in 2014 problemen zou gekregen hebben met IS (voor een beoordeling hiervan, zie verder), die volgens u los staan van wat er in 2008 gebeurd was (CGVS p. 15, 16). Als u gevraagd wordt waarom u toen al niet uit uw land vertrokken was omwille van die feiten, verklaart u dat u jong was (u was 18) en nog moest studeren, dat uw familie u niet wou laten gaan en dat u van hen niet weg mocht tijdens het sektarisch geweld (CGVS p. 16). Welnu, op deze manier zijn er geen overtuigende elementen waaruit zou moeten blijken dat de door u aangehaalde feiten uit 2008 op dit moment voor u aanleiding zouden geven tot vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Dé aanleiding voor uw vertrek uit uw land in 2015 ligt volgens uw verklaringen dan wel in het feit dat Islamitische Staat (IS) naar u op zoek zou zijn omdat u hen verraden zou hebben bij het leger in het voorjaar 2014 en omdat u klusjes voor het leger opknapte; daartoe zou IS drie keer naar uw huis gekomen zijn om naar u te vragen, in juni 2014, september 2014 en februari 2016. U was weliswaar op geen enkele van deze momenten thuis aanwezig daar u ofwel bij uw oom in Bagdad was, ofwel bij uw zus in Suleymania (Iraaks Koerdistan) ofwel al in België (CGVS p. 11 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt deze feiten aannemelijk te maken, en wel om volgende redenen.

Om te beginnen is het weinig aannemelijk dat u of uw familie helemaal niets ondernomen zouden hebben naar aanleiding van de drie bezoeken van IS aan uw huis. U verklaart dat noch u, noch uw vader deze problemen met IS zouden gemeld hebben of daaromtrent enige stappen ondernomen zouden hebben. Als u daarnaar gevraagd wordt, blijkt uit uw verklaringen ook dat u niets gemeld heeft bij uw connectie in het leger, nl. ameed A.H.K. (CGVS p. 14-15). Welnu, als u met IS – dat actief was in uw regio en naar u op zoek zou zijn omdat u informatie over hen zou hebben doorgegeven aan het leger (CGVS p. 11-12) – daadwerkelijk problemen zou hebben, kan van u en/of van uw familie redelijkerwijs verwacht worden dat jullie hiertegen stappen zouden ondernemen (bijvoorbeeld door het te melden aan het leger), of daartoe toch op zijn minst enige pogingen zouden doen; te meer als blijkt dat jullie een hoge connectie hebben in het aanwezige leger in uw dorp (A.H.K. was volgens u ameed, brigadier-

generaal (toch een senior positie in het Iraakse leger zie toegevoegde informatie), die naar eigen zeggen zeer goed overeenkwam met uw oom en die u ook zelf kende, CGVS p. 7, 11, 12, 13-14). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw familie kon rekenen op de autoriteiten – meer bepaald werd de dader van de moord op uw oom in 2010, volgens u ook behorend tot IS, in datzelfde jaar (2014) veroordeeld door de rechtbank (CGVS p. 8-9 + documenten 32-33). In deze context is het aldus maar weinig aannemelijk dat u en uw familie dermate passief blijven naar aanleiding van de bezoeken van IS aan uw huis en plaatst deze vaststelling meteen ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde feiten. Als u hierop gewezen wordt, verklaart u dat u zelf niets kon doen omdat u zelf niet thuis was toen IS bij u thuis langskwam, dat uw vader niets deed omdat 'hij het probleem niet groter wou maken en de familie niet in de problemen wou brengen' en dat A.H.K. niets zou kunnen doen omdat hij overgeplaatst was. Dat u niet aanwezig was in uw dorp, is een weinig verschoonbare grond om niets te ondernemen; u kon immers eender waar (bijvoorbeeld in Bagdad waar u aanvankelijk verbleef) de autoriteiten inlichten over de bezoeken van IS in Al Mutharia. Het CGVS vraagt zich ook luidop af op welke manier uw vader uw familie in de problemen zou brengen door A.H.K. in te lichten; hij was immers een vertrouwenspersoon van uw familie (zie boven). Uw argument dat A.H.K. niets zou kunnen doen omdat hij overgeplaatst was, kan ook niet weerhouden worden, daar een brigadier-generaal in het leger van op een afstand toch mensen aan het werk kan zetten in uw streek, eventueel via zijn connecties en netwerk – dit wordt u zodoende ook voorgelegd, waarop u opvallend genoeg antwoordt dat de opvolgers van A.H.K. in het leger in uw streek van hem de opdracht hadden gekregen om goed voor uw familie te zorgen (naar eigen zeggen behandelden zij jullie dan ook goed) (CGVS p. 15). Met andere woorden geeft u zelf aan dat het leger in uw dorp aan jullie kant stond en jullie op hen konden rekenen, dan nog op bevel van A.H.K.. Dat u of uw familie zelfs dan nog niets doen in verband met de IS-bezoeken aan uw huis, maakt uw verklaringen hieromtrent nog minder geloofwaardig. Tijdens uw gehoor laat u ook vallen dat sommigen in het leger niets wilden doen met de informatie die u over IS aan hen doorgaf (CGVS p. 13). Het CGVS aanvaardt dit niet als reden om geen initiatief te vertonen aangaande de IS-bezoeken. Uit de toegevoegde informatie blijkt immers dat het Iraakse leger al jaren verwickeld is in een soms verbeterde strijd met IS. Hoewel het misschien mogelijk is dat bepaalde individuen in het leger zich liever afzijdig houden zoals u het voorstelt, dringt zich in deze context toch de vraag op waarom het leger in het algemeen niet tevreden zou zijn met informatie over hun op dit moment grootste vijand. Uw bedenkelijke verklaringen hieromtrent doen uw geloofwaardigheid op dit vlak weinig goeds.

Een ander element dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas allerm minst ten goede komt ligt in opvallend gedrag dat u vertoont nadat IS voor het eerst bij u thuis zou zijn langsgeslagen (half juni 2014). U verklaart dat u dan zelf niet thuis was maar bij een oom in de wijk Dora in Bagdad, en dat u enkele dagen later naar het noorden van het land trok (omdat het volgens u ook niet meer veilig was in Bagdad). Meer bepaald ging u met een taxi van Bagdad naar Suleymania in Iraaks Koerdistan, waar uw zus op dat moment al woonde. U ging zich bij uw zus vestigen in Suleymania en ging van daaruit eerst een maand in Kirkuk werken (dus ongeveer half juni 2014 tot half juli 2014) (CGVS p. 3, 5, 6). Welnu, uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat IS in juni 2014 aan een stevige (gewapende) opmars bezig was in het noorden van Irak, eerst via Mosul in de provincie Nineveh en dan naar plaatsen in de zuidelijker provincies Tamim, Salahuddin en Diyala, onder andere Hawija, Baji, Tikrit, Samarra - ook Kirkuk lag half juni 2014 in de vuurlinie. Dit offensief ging gepaard met hevige clashes met de Iraakse ordediensten en veiligheidsincidenten, ook op verschillende plaatsen in de provincies ten noorden van Bagdad richting Suleymania (o.a. in provincies Salahuddin en Diyala die u onderweg naar Suleymania met de taxi diende te doorkruisen), zoals bijvoorbeeld in Baqubah, Udhaim, Muqadiyah, Kirkuk, Tikrit. In deze context zou u naar eigen zeggen dus in een taxi van Bagdad naar Suleymania gereden te zijn, dus in de richting van de plaatsen waar IS – dé organisatie waarvoor u net op de vlucht was – op dat moment aan de winnende hand was. Aangezien u volgens uw eigen verklaringen dermate veel schrik had van IS in uw dorp en ook in Bagdad, gaat het aan alle logica voorbij dat u zich dan net meer in de richting zou begeven waar deze organisatie voet aan grond kreeg of dreigde te krijgen – hierbij bestond immers het niet ondenkbare risico dat u recht in de armen van uw vijand zou lopen. Dit plaatst andermaal ernstig voorbehoud bij uw verklaringen dat IS naar u op zoek zou zijn. Bovendien valt het ook op dat u, na ruim een jaar in Suleymania (Koerdistan) gebleven te zijn, gewoon weer naar Bagdad terugkeerde in september 2015 (i.c. opnieuw naar uw oom in Dora) om van daar enkele dagen later met het vliegtuig te vertrekken (CGVS p. 5, 6, 10). U was nochtans uit de wijk Dora in Bagdad vertrokken omdat het volgens u ook daar niet veilig was voor u, en u verklaarde dat IS u daar ook zeker kon vinden (CGVS p. 14). Dat u dan gewoon terugkeerde naar deze plaats valt des te meer op en plaatst de door u aangehaalde problemen met IS andermaal op los zand.

Gelet op deze elementen concludeert het CGVS dat wat u in 2014 met IS zou gemaakt hebben, niet geloofwaardig is, en kan er u bijgevolg op basis hiervan geen internationaal beschermingsstatuut worden toegekend.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. De identiteitsdocumenten van u en van een aantal van uw familieleden (ooms, tantes, zus, schoonbroer, moeder schoonbroer, zie documenten 1-5, 7-19) bevatten immers louter persoonsgegevens van u en deze familieleden, en zijn bijgevolg niet van dien aard dat ze een fundamenteel ander zicht zouden werpen op de hierboven gemaakte analyse. De foto's van uw vader zeggen niets over de door u aangehaalde problemen waarvoor u verklaarde uw land verlaten te hebben, net als het werkattest van uw oom. De door u neergelegde print van een vliegticket omvat enkel informatie over de plaats en datum waar u uw land verliet, meer niet. De documenten in verband met de lotgevallen van uw ooms werden reeds eerder besproken (zie boven).

In verband met de foto's van het vernielde huis van uw oom in Mutharia (wat volgens u zou gebeurd zijn in juli 2016, CGVS p. 7 + document 21), kan opgemerkt worden dat deze kaderen in wat in de alinea's hieronder aan bod komt. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43).

Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats.

Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen

in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ;

*Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet – schending van de materiële motiveringsverplichting ;
Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ;
Schending van het redelijkheidsbeginsel.”*

Verzoeker licht toe als volgt:

“4.1.1. Aangaande de vermoorde familieleden

Het Commissariaat-generaal meent dat de lotgevallen van vele familieleden geen rechtstreekse invloed hebben of gevaar vormen voor verzoeker.

De Commissaris-generaal betreurt de doden en erkent de situatie waarin ze zich bevonden, doch acht men dat dit geen gevaar of een reëel risico vormt voor verzoekende partij.

Verzoeker volhardt nochtans dat dit juist de reden is van zijn vertrek. De familieleden van verzoeker, uitsluitend mannen, zijn vermoord omwille van hun geloof en/of werkgerelateerde omstandigheden. Gezien verzoeker voor een familiebedrijf werkt, is zijn leven even in gevaar als de andere nog levende familieleden. Ook soenniet zijnde in het door sektarisch geweld verscheurd Bagdad is verzoeker een risicogeval.

Het vertrek van verzoeker uit Bagdad is inderdaad geen rechtstreeks gevolg van het sektarisch geweld dat woedt in Bagdad. Het is wel een ernstige aanleiding geweest voor verzoeker. Ook zijn vertrek is hier onrechtstreeks van afgeleid. Verzoeker heeft zijn thuisland verlaten omdat rivaliserende groeperingen hem kwalijk nemen samen te werken met het leger (oftewel de vijand).

Het leger op zijn beurt bestaat voornamelijk uit sjiiten en door oversten die gestuurd worden door sjiitische militieën. Het klopt dat de Iraakse overheid het sektarische geweld probeert in te dammen. Maar een succes is het niet.

Verzoeker probeert te benadrukken dat de dood van zijn ooms (wat niet wordt ontkend door het Commissariaat-generaal) geen toeval was. Op uitzondering van 1 oom zijn de familieleden vermoord geweest omwille van hun geloofsovertuiging. Ook verzoeker leefde elke dag in angst.

Dit is niet uitzonderlijk als een persoon wordt opgepakt zonder enige aanleiding. Verzoeker werd gearresteerd en twee dagen vastgehouden. Los van de psychische gevolgen, hield verzoeker daar ook een vergroeiing aan over. Zijn linkerarm zal nooit meer naar behoren functioneren.

Het mag duidelijk zijn dat het Commissariaat-generaal nalaat de ernst en gevaar in het dagelijks leven van een soenniet in Bagdad in te zien (...).

Verzoeker vermeldde zelf dat hij na de zoveelste moord op zijn familieleden niet kon weggaan. Het financiële was een bijzaak. Doch kon verzoeker zijn verdriet en lijden nog plaatsen. Na de persoonlijke bedreiging, besefte verzoeker dat het niet lang ging duren vooraleer hij aan de beurt kwam. Want inmiddels zijn familieleden vermoord voor minder.

4.1.2. Aangaande de feiten van 2008

De feiten die zich hebben voorgedaan, namelijk twee dagen gevangenschap bij een militaire post, dateren inderdaad van 2008.

Toch zijn de gevolgen nog steeds voelbaar. Het toont de willekeur aan van het leger naar soennieten toe.

De reden van zijn vrijlating had louter te maken met het feit dat verzoeker iemand kende uit het leger. A.H.K. was een goede vriend van de oom van verzoeker. In 2008 kon A.H.K. nog zijn invloed gebruiken. Verzoeker hield een vergroeiende arm over aan de foltering van het Iraaks leger.

Verder vraagt het Commissariaat-generaal zich af waarom diezelfde A.H.K. hem niet kon helpen in een later stadium, in 2014. Ondertussen was A.H.K. overgeplaatst.

4.1.3. Aangaande IS

“Het Commissariaat-generaal is van mening dat verzoeker de directe aanleiding voor zijn vertrek uit Irak niet aannemelijk heeft gemaakt.

A) Betreffende de huisbezoeken van IS.

IS heeft meerdere malen geopteerd om verzoeker te 'spreken'. De aanleiding was dat verzoeker informatie over IS doorgaf aan het leger.

Het Commissariaat-generaal begrijpt niet waarom verzoeker niks ondernam en de hele familie passief bleef over de bezoeken.

A.H.K. was om te beginnen niet langer werkzaam in de kazerne verantwoordelijk voor verzoekers wijk. Hij werd overgeplaatst. Een tweede reden was dat enkel de oom van verzoeker in nauw contact stond met A.H.K. Indien verzoeker toch het risico zou nemen om naar de politie of het leger te gaan, om zijn problemen met IS aan te kaarten, zou IS de hele familie K. viseren en niet alleen verzoeker. Dit was een bijkomend probleem voor verzoeker. IS is zich ervan bewust en maakt daar ook gebruik van.

Een andere hindernis is dat een verklaring afleggen bij de politie een openbaar gegeven is. Namen dienen vermeld te worden. In het corrupte Bagdad zal er ook niet veel aan gedaan worden om een soenniet te beschermen. Iedereen zal kunnen achterhalen wie de klacht heeft ingediend en tegen wie. Zo maakt verzoeker zichzelf en in uitbreiding zijn hele familie een doelwit.

Verzoeker verklaart duidelijk dat hij werd gevisieerd door IS, niet de rest van de familie. De regel luidt wie met het leger of de Iraakse overheid samenwerkt is een doelwit van terroristische organisatie.

Naar aanleiding van het gebrek aan bescherming die bepaalde groepen (lees soennieten) genieten, wenst verzoeker de aandacht te vestigen op het arrest van 23 augustus 2016 door de Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Hierin wordt een gelijkaardige situatie besproken waarin een Iraaks gezin in Bagdad geen klacht durfde in te dienen. De plaatselijke autoriteiten konden ze immers geen bescherming bieden (zie stuk 3).

Het EHRM beroept zich op rapporten van Human Rights Watch, Amnesty International, herkomstlandeninformatie en de positie van UNHCR over terugkeer naar Irak. Het EHRM is van oordeel dat een uitwijzing naar Irak ook een reëel risico inhoudt op een schending van artikel 3 van het EVRM. 7

B) De weg naar Kirkuk

In tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert staat in hetzelfde administratief dossier dat Kirkuk in handen was van de Koerdische Peshmerga's.

In 2014 verliet het Iraaks leger en de sjiiitische militie Kirkuk na het succes van IS in Mosul. Sindsdien zijn er aanslagen geweest in Kirkuk, doch bleef het onder controle van de Peshmerga's. Kirkuk is ook een voorbeeld van het intern geweld in Irak tussen de (zwakke) Iraakse overheid die er niet in slaagt om Kirkuk te verdedigen. De Koerdische strijders hadden ook strijd geleverd tegen het leger om hun invloed te kunnen uitoefenen in Kirkuk.

Verzoeker kon als soenniet dan ook zonder problemen reizen naar Kirkuk. Ook dient onderstreept te worden dat verzoeker wel schrik had van IS, maar onderweg zich geen zorgen moest maken over de informatieoverdracht tussen IS/andere soennitische groeperingen in Bagdad en IS in Kirkuk en Mosoel. Zo snel gaat de informatieoverdracht over individuen niet in Irak. Er is geen database met een zwarte lijst voor soennitische 'collaborateurs'.

Het argument van het Commissariaat-generaal dat verzoekers gedrag opvallend was is hier niet op zijn plaats. Nogmaals verduidelijkt verzoeker dat de gevechten tussen IS en de overheid los staan van zijn reisroute naar zijn zus".

Wat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, voert verzoeker aan dat hij reeds het slachtoffer geweest is van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, waarbij hij verwijst naar het incident uit 2008 en de discriminatie tegen Arabieren in Iraaks Koerdistan. Verzoeker voert verder aan dat het geweld door sjiiitische milities ten aanzien van soennieten moet beschouwd worden als minstens gedeeltelijk willekeurig van aard. Hij stelt bovendien dat de Commissaris-generaal de bepalingen van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht schendt, indien hij niet motiveert waarom doelgericht geweld tegen soennieten in Bagdad niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Inzake de weigering van de subsidiaire bescherming onder artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet stelt verzoeker vervolgens nog dat (1) de afwezigheid van een openbaar leven geen vereiste is om bescherming toe te kennen conform hetzelfde artikel en dat deze vereiste in het verleden niet in beschouwing werd genomen om subsidiaire bescherming toe te kennen aan asielzoekers uit

Bagdad; (2) dat de vluchtelingenstroom naar Bagdad geen motief vormt om subsidiaire bescherming te weigeren en (3) dat uit actuele informatie over de toestand in Bagdad blijkt dat er wel degelijk een reëel risico bestaat op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld. Verzoeker vraagt aldus de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep brengt verzoeker volgende documenten bij:

- EHRM 23 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. en anderen t. Zweden (stuk 3);
- RvV 19 mei 2016, nr. 167.848 (stuk 4);
- Selectie krantenartikels – aanslagen in Bagdad sedert februari 2016 (stuk 5).

2.1.3. In een aanvullende nota van 15 februari 2017 voegt de Commissaris-generaal de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van Cedoca van 6 februari 2017 toe.

2.1.4. Ter zitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met een document aangaande diens reisroute, waaruit zou blijken dat hij toestemming had van luitenant-kolonel A.T.H.A. om door te reizen *“naar verschillende controleposten in Almadhhareya, Alfawj en Alkhat Alsaree”*.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in om zijn asielrelaas aannemelijk te maken. De Commissaris-generaal motiveerde in de bestreden beslissing dat *“het weinig aannemelijk is dat u of uw familie helemaal niets ondernomen zouden hebben naar aanleiding van de drie bezoeken van IS aan uw huis”*. Verzoekers verweer in het verzoekschrift dienaangaande bestaat uit (i) het feit dat Ahmeed A.H.K. werd overgeplaatst en daarom niet langer iets voor zijn familie kon betekenen en (ii) de vrees van verzoeker en diens vader dat het betrekken van overheidsinstanties, zijnde het leger of de politie, ertoe zou leiden dat de hele familie door IS gevisieerd zou worden. Verzoeker komt aangaande de motieven in de bestreden beslissing op dit punt dus niet verder dan een loutere herhaling van zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de in de bestreden beslissing vermelde, pertinente en terechte motieven. Gezien deze motieven niet dienstig worden weerlegd, blijven ze onverminderd gehandhaafd. De Commissaris-generaal oordeelde volgens de Raad dan ook terecht dat:

“Welnu, als u met IS – dat actief was in uw regio en naar u op zoek zou zijn omdat u informatie over hen zou hebben doorgegeven aan het leger (CGVS p. 11-12) – daadwerkelijk problemen zou hebben, kan van u en/of van uw familie redelijkerwijs verwacht worden dat jullie hiertegen stappen zouden ondernemen (bijvoorbeeld door het te melden aan het leger), of daartoe toch op zijn minst enige pogingen zouden doen; te meer als blijkt dat jullie een hoge connectie hebben in het aanwezige leger in uw dorp (A. H. was volgens u ameed, brigadier-generaal (toch een senior positie in het Iraakse leger zie toegevoegde informatie), die naar eigen zeggen zeer goed overeenkwam met uw oom en die u ook zelf kende, CGVS p. 7, 11, 12, 13-14). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw familie kon rekenen op de autoriteiten – meer bepaald werd de dader van de moord op uw oom in 2010, volgens u ook behorend tot IS, in datzelfde jaar (2014) veroordeeld door de rechtbank (CGVS p. 8-9 + (...)). In deze context is het aldus maar weinig aannemelijk dat u en uw familie dermate passief blijven naar aanleiding van de bezoeken van IS aan uw huis en plaatst deze vaststelling meteen ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde feiten. Als u hierop gewezen wordt, verklaart u dat u zelf niets kon doen omdat u zelf niet thuis was toen IS bij u thuis langskwam, dat uw vader niets deed omdat ‘hij het probleem niet groter wou maken en de familie niet in de problemen wou brengen’ en dat A. H. niets zou kunnen doen omdat hij overgeplaatst was. Dat u niet aanwezig was in uw dorp, is een weinig verschoonbare grond om niets te ondernemen; u kon immers eerder waar (bijvoorbeeld in Bagdad waar u aanvankelijk verbleef) de autoriteiten inlichten over de bezoeken van IS in Al Mutharia. Het CGVS vraagt zich ook luidop af op welke manier uw vader uw familie in de problemen zou brengen door A. H. in te lichten; hij was immers een vertrouwenspersoon van uw familie (zie boven). Uw argument dat A. H. niets zou kunnen doen omdat hij overgeplaatst was, kan ook niet weerhouden worden, daar een brigadier-generaal in het leger van op een afstand toch mensen aan het werk kan zetten in uw streek, eventueel via zijn connecties en netwerk – dit wordt u zodoende ook voorgelegd, waarop u opvallend genoeg antwoordt dat de opvolgers van A. H. in het leger in uw streek van hem de opdracht hadden gekregen om goed voor uw familie te zorgen (naar eigen zeggen behandelden zij jullie dan ook goed) (CGVS p. 15). Met andere woorden geeft u zelf aan dat het leger in uw dorp aan jullie kant stond en jullie op hen konden rekenen, dan nog op bevel van A. H. Dat u of uw familie zelfs dan nog niets doen in verband met de IS-bezoeken aan uw huis, maakt uw verklaringen hieromtrent nog minder geloofwaardig. Tijdens uw gehoor laat u ook vallen dat sommigen in het leger niets wilden doen met de informatie die u over IS aan hen doorgaf (CGVS p. 13).

Het CGVS aanvaardt dit niet als reden om geen initiatief te vertonen aangaande de IS-bezoeken. Uit de toegevoegde informatie blijkt immers dat het Iraakse leger al jaren verwickeld is in een soms verbeterde strijd met IS. Hoewel het misschien mogelijk is dat bepaalde individuen in het leger zich liever afzijdig houden zoals u het voorstelt, dringt zich in deze context toch de vraag op waarom het leger in het algemeen niet tevreden zou zijn met informatie over hun op dit moment grootste vijand. Uw bedenkelijke verklaringen hieromtrent doen uw geloofwaardigheid op dit vlak weinig goeds.”

De Commissaris-generaal motiveert verder in de bestreden beslissing dat verzoekers opvallende gedrag na de bezoeken van IS verdere afbreuk doet aan diens geloofwaardigheid. Verzoeker, die verklaart IS te vrezen, begeeft zich na het eerste bezoek van IS aan zijn huis in Bagdad, naar het noorden van Irak, waar IS een hevig offensief voerde, wat gepaard ging met hevige clashes met het Iraakse leger en verschillende veiligheidsincidenten op de weg van Bagdad naar Suleymania en Kirkuk, (Landinformatie, stuk 13, 5-7). Verzoeker werpt op dat (i) Kirkuk op het moment van zijn vlucht onder controle was van de Koerdische Pershmerga's en hij dus zonder problemen kon doorreizen; en (ii) dat verzoeker IS wel vreesde, maar zich onderweg geen zorgen maakte omdat de informatieoverdracht tussen IS in de verschillende regio's niet zo snel gaat. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker zich zou begeven naar een regio waar IS, de groepering die hij vreesde en trachtte te ontvluchten, op dat moment voet aan de grond probeerde te krijgen en een hevig offensief uitvoerde. Het document dat verzoeker op de terechtzitting neerlegde met betrekking tot zijn reisroute, dateert van 23 februari 2014, maanden voor verzoekers vermeende vertrek uit Bagdad omwille van bovenstaande feiten. De verklaring stelt dat verzoeker met zijn eigen wagen wordt toegelaten om een vervoersopdracht uit te voeren voor het Iraakse leger. Dit klemt volstrekt met zijn verklaringen dat hij een taxi nam naar Suleymania. Bovendien betreft het document een kopie, die door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk kan worden gefabriceerd. Dit document doet enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift nogmaals op dat meerdere familieleden werden bedreigd en/of vermoord omwille van hun geloofsovertuiging of werk gerelateerde omstandigheden. Hoewel de Raad begrip toont voor de moeilijke familiale situatie van verzoeker, kunnen deze feiten niet bijdragen tot de vaststelling van een persoonlijke en gegronde vrees in hoofde van de verzoeker, gelet op het feit dat deze er niet in slaagt om de vervolging door IS, dat hij zelf aanwijst als de reden van zijn vertrek uit Bagdad, aannemelijk te maken. Wat betreft de feiten uit 2008, volgt de Raad het oordeel van de Commissaris-generaal dat zij niet leiden tot een actuele, gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de verzoeker, gezien verzoeker naar aanleiding van het incident geen internationale bescherming zocht en verklaart dat deze feiten losstaan van zijn problemen met IS.

Wat de problemen als soenniet in Bagdad betreft, beperkt verzoeker zich verder tot het volharden in zijn verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie. Verzoeker kan worden bijgetreden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, doch de Raad wijst er op dat verzoeker niet aannemelijk maakt en dat uit de stukken in het dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Dit geldt des te meer nu hij, wat zijn persoon betreft, geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan zijn religie als soenniet verbonden actuele incidenten heeft aangehaald.

De verdere motieven van de bestreden beslissing zijn dan ook pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad hernomen:

“Een ander element dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas allerm minst ten goede komt ligt in opvallend gedrag dat u vertoont nadat IS voor het eerst bij u thuis zou zijn langsgesproken (half juni 2014). U verklaart dat u dan zelf niet thuis was maar bij een oom in de wijk Dora in Bagdad, en dat u enkele dagen later naar het noorden van het land trok (omdat het volgens u ook niet meer veilig was in Bagdad). Meer bepaald ging u met een taxi van Bagdad naar Suleymania in Iraaks Koerdistan, waar uw zus op dat moment al woonde. U ging zich bij uw zus vestigen in Suleymania en ging van daaruit eerst een maand in Kirkuk werken (dus ongeveer half juni 2014 tot half juli 2014) (CGVS p. 3, 5, 6). Welnu, uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat IS in juni 2014 aan een stevige (gewapende) opmars bezig was in het noorden van Irak, eerst via Mosul in de provincie Nineveh en dan naar plaatsen in de zuidelijker provincies Tamim, Salahuddin en Diyala, onder andere Hawija, Baji, Tikrit, Samarra - ook Kirkuk lag half juni 2014 in de vuurlinie. Dit offensief ging gepaard met hevige clashes met de Iraakse ordediensten en veiligheidsincidenten, ook op verschillende plaatsen in de provincies ten noorden van Bagdad richting Suleymania (o.a. in provincies Salahuddin en Diyala die u onderweg naar Suleymania met de taxi diende te doorkruisen), zoals bijvoorbeeld in Baqubah, Udham, Muqadiyah, Kirkuk, Tikrit. In deze context zou u naar eigen zeggen dus in een taxi van Bagdad naar Suleymania gereden te zijn, dus in de richting van de plaatsen waar IS – dé organisatie waarvoor u net op de vlucht was – op dat moment aan de winnende hand was.

Aangezien u volgens uw eigen verklaringen dermate veel schrik had van IS in uw dorp en ook in Bagdad, gaat het aan alle logica voorbij dat u zich dan net meer in de richting zou begeven waar deze organisatie voet aan grond kreeg of dreigde te krijgen – hierbij bestond immers het niet ondenkbare risico dat u recht in de armen van uw vijand zou lopen. Dit plaatst andermaal ernstig voorbehoud bij uw verklaringen dat IS naar u op zoek zou zijn. Bovendien valt het ook op dat u, na ruim een jaar in Suleymania (Koerdistan) gebleven te zijn, gewoon weer naar Bagdad terugkeerde in september 2015 (i.c. opnieuw naar uw oom in Dora) om van daar enkele dagen later met het vliegtuig te vertrekken (CGVS p. 5, 6, 10). U was nochtans uit de wijk Dora in Bagdad vertrokken omdat het volgens u ook daar niet veilig was voor u, en u verklaarde dat IS u daar ook zeker kon vinden (CGVS p. 14). Dat u dan gewoon terugkeerde naar deze plaats valt des te meer op en plaatst de door u aangehaalde problemen met IS andermaal op los zand.

Gelet op deze elementen concludeert het CGVS dat wat u in 2014 met IS zou gemaakt hebben, niet geloofwaardig is, en kan er u bijgevolg op basis hiervan geen internationaal beschermingsstatuut worden toegekend.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. De identiteitsdocumenten van u en van een aantal van uw familieleden (ooms, tantes, zus, schoonbroer, moeder schoonbroer, zie documenten 1-5, 7-19) bevatten immers louter persoonsgegevens van u en deze familieleden, en zijn bijgevolg niet van dien aard dat ze een fundamenteel ander zicht zouden werpen op de hierboven gemaakte analyse. De foto's van uw vader zeggen niets over de door u aangehaalde problemen waarvoor u verklaarde uw land verlaten te hebben, net als het werkattest van uw oom. De door u neergelegde print van een vliegticket omvat enkel informatie over de plaats en datum waar u uw land verliet, meer niet. De documenten in verband met de lotgevallen van uw ooms werden reeds eerder besproken (zie boven).

In verband met de foto's van het vernielde huis van uw oom in Mutharia (wat volgens u zou gebeurd zijn in juli 2016, CGVS p. 7 + document 21), kan opgemerkt worden dat deze kaderen in wat in de alinea's hieronder aan bod komt."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 13, nr. 1-2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem en door de Commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie "Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis" van EASO van december 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld *"UNHCR Position on Returns to Iraq"* dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.

Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (UNHCR *"Position on Returns to Iraq"*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware

aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP